

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 87.829 van 6 juni 2000
in de zaak A. 89.251/VII-20.396.**

In zake : de b.v.b.a. BEECKMAN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat W. DE SCHRIJVER,
kantoor houdende te AFFLIGEM,
Petterstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 81.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. BEECKMAN op 28 januari 2000 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw van 22 november 1999 waarbij haar beroep, aangetekend tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 17 juni 1999, houdende weigering van de vergunning aan de verzoekende partij om een vetsmelterij te exploiteren, gelegen te 9200 Dendermonde, Mespelareststraat 114, ongegrond wordt verklaard;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
P. PROV00ST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 28 maart 2000
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 april
2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter
M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
I. WALRAVENS die, loco Advocaat W. DE SCHRIJVER
verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat
J. NIJS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
P. PROV00ST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als
volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij exploiteert een
vetsmelterij in Dendermonde, deelgemeente Mespelare.

De inrichting bestaat sinds tientallen
jaren.

Sinds de inwerkingtreding van het gewestplan
Dendermonde ligt de inrichting in een woongebied met
landelijk karakter.

Er bestaat blijkbaar geen goedgekeurd
gemeentelijk plan van aanleg.

1.2. In 1991 verstrijkt de termijn van een exploitatievergunning (ARAB-regime) voor de vet-smelterij.

Er geldt nog een vergunning voor de exploitatie van een stoomketel, verleend door de provinciegouverneur op 8 mei 1972.

Op 26 oktober 1992 verleent de directeur-generaal van AMINAL een vergunning voor het lozen van "ander dan normaal huisafvalwater dat geen gevaarlijke stoffen bevat, afkomstig van het smelten van vet", voor een termijn tot 1 september 2011.

Op 1 september 1993 neemt het college van burgemeester en schepenen van de stad Dendermonde akte van de melding van een bovengrondse mazouttank.

Op 15 september 1997 verleent het college van burgemeester en schepenen van de stad Dendermonde een vergunning voor een grondwaterwinning van categorie A.

1.3. Op 1 april 1993 weigert de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen een nieuwe exploitatievergunning voor de vetsmelterij, wat in beroep wordt bevestigd bij ministerieel besluit van 1 augustus 1997.

Op 8 mei 1998 weigert het college van burgemeester en schepenen van de stad Dendermonde een nieuwe milieuvergunningsaanvraag te verlenen omdat het om een inrichting klasse 1 gaat; dit wordt door de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen bevestigd op 8 oktober 1998.

1.4. Op 8 februari 1999 dient de verzoekende partij andermaal een milieuvergunningsaanvraag in.

De aanvraag wordt ontvankelijk en volledig verklaard op 18 februari 1999.

De verzoekende partij kwalificeert het voorwerp van haar aanvraag als

"het veranderen van een inrichting, met precisering dat het betreft (...) een uitbreiding van een vergund lozingspunt voor bedrijfsafvalwater en een stoomketel met inrichtingen in functie van een vetsmelterij".

Voor wat de uitbreiding betreft, worden volgende rubrieken aangevraagd :

- 2.2.4.a.2° : opslag en behandeling, in casu bewerking, van dierlijke afvalstoffen, meer bepaald van laag-risico materiaal, met een opslagcapaciteit van meer dan 10 ton, in casu 37 ton (klasse 1);
- 44.1.2° : een vetsmelterij met een totale geïnstalleerde drijfkracht van 13,23 kW (klasse 2);
- 44.3 : een opslagplaats voor vetten met een capaciteit van 29,5 ton (klasse 2);
- 45.4.e, 1° : opslagplaats voor producten van dierlijke oorsprong met een capaciteit van 5 ton.

1.5. Tijdens het openbaar onderzoek worden twee bezwaren ingediend.

Alle adviezen zijn ongunstig.

1.6. Op 17 juni 1999 weigert de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen de vergunning.

1.7. De verzoekende partij tekent tegen die weigeringsbeslissing beroep aan.

1.8. Opnieuw zijn alle adviezen ongunstig : administratie gezondheidszorg, OVAM, hoofdbestuur milieuvergunningen, gewestelijke milieuvergunningscommissie en afdeling stedenbouwkundige vergunningen, dit na de zitting van de gewestelijke milieuvergunningscommissie.

1.9. Met een brief van 23 september 1999 bezorgt de verzoekende partij aan de gewestelijke milieuvergunningscommissie

"een aantal documenten welke betrekking hebben op de op voormelde hoorzitting gestelde vragen. Het betreft inzonder attest voor de ophaling van laag risicoafval van dierlijke oorsprong welke een 'tweede keuring' bekomt en geschikt wordt verklaard voor zelfs menselijke consumptie".

Verder schrijft zij wat volgt :

"Alle door de B.V.B.A. BEECKMAN verwerkt afval beantwoordt aan deze kwalificatie en bekomt ook een als dusdanig attest.

Tevens vindt U ingesloten kopie van monster-nemingen van bezinksel in de toezichtspuit van de afvalwaterlozing in het betrokken bedrijf.

Zo, m.b.t. deze monsteropnemingen blijkt dat deze een gunstig resultaat geven, wordt hiervan geen P.V. (aan het) betrokken bedrijf gericht. Uitsluitend wanneer er zich een negatief rapport aandient wordt betrokkene hiervan verwittigd. Dit blijkt uit telefonisch door de betrokken dienst van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, afdeling Milieu-inspectie te Gent (...) verstrekte inlichtingen.

Mag ik U vriendelijk verzoeken met onderhavig schrijven en bijlagen rekening te willen houden in uw beraad".

1.10. Op 22 november 1999 wordt de bestreden beslissing genomen : de vergunning wordt geweigerd.

De weigering wordt als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, onverenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;

Overwegende dat de inrichting gelegen is in een woongebied met landelijk karakter; dat er zich binnen een straal van 100 meter rondom de percelen van de inrichting een groot aantal woningen bevinden; dat één woning onmiddellijk paalt aan de gebouwen waarin de installaties ondergebracht zijn;

Overwegende dat de inrichting sedert het vervallen van de ARAB-vergunning in 1991 niet meer vergund geweest is; dat daaropvolgende aanvragen ook geweigerd werden; dat derhalve onderhavige aanvraag moet aanzien worden als een vraag tot exploitatie van een nieuwe inrichting en dat bijgevolg de Vlarem bepalingen onder artikel 5.2.2.10.3 en volgende van

titel II van het Vlarem onmiddellijk van toepassing zijn;

Overwegende dat de inrichting in haar huidige staat volledig verouderd is en niet voldoet aan hogervermelde bepalingen van het Vlarem voor het opslaan en verwerken van dierlijke afvalstoffen;

Overwegende dat het slachtafval niet in een aparte ruimte opgeslagen wordt en niet gekoeld is; dat er geen filterinstallatie voor de afvallucht voorzien is; dat er ook geen zuivering van het afvalwater voorzien is; dat het bedrijfsafvalwater onmiddellijk geloosd wordt in een kunstmatige afvoerweg voor regenwater; dat hiervan geen analyses bij de aanvraag gevoegd zijn; dat volgens de Vlarembepalingen ook een afvalwaterzuiveringsinstallatie noodzakelijk is; dat de vloeren en wanden in een verouderde staat verkeren en derhalve moeilijk reinigbaar zijn; dat het bestreden besluit wel degelijk verwijst naar de globale verouderde toestand van de inrichting en de vereiste aanpassingen overeenkomstig titel II van het Vlarem;

Overwegende dat de exploitant in onderhavige aanvraag niet aangeeft hoe hij aan alle hierboven vermelde van toepassing zijnde bepalingen van titel II van het Vlarem zal tegemoet komen; dat enkel verwezen wordt naar het eventueel plaatsen van een geurfilter op het emissiepunt van de afvallucht van de vetsmelter en het inkuipen van de stookolietank;

Overwegende dat gelet op de ligging van de inrichting in een woongebied met landelijk karakter en omgeven door een groot aantal woningen de kans reëel is voor overmatige geur- en lawaaihinder voor de buurt; dat de ligging van de inrichting derhalve als milieuhygiënisch onverenigbaar met het gebied waarin ze is gelegen moet beschouwd worden;

Overwegende dat de aanspraken aangehaald door de beroepindiener als volgt kunnen worden geëvalueerd :

- er worden inderdaad bij de aanvraag een paar saneringsvoorstellen gedaan; deze zijn evenwel onvoldoende om te voldoen aan alle geldende Vlarem-bepalingen terzake;
- rekening houdende met deze vaststelling en gelet op de ligging in een woongebied met landelijk karakter kan aangenomen worden dat de hinder voor de omgeving niet volledig zal kunnen voorkomen worden;
- de lozing van het bedrijfsafvalwater is inderdaad vergund en maakt op zich geen deel uit van de aanvraag; het ontbreken van analyseresultaten houdt wel in dat niet kan geëvalueerd worden of de lozing kan voldoen aan de reglementaire normen; volgens de Vlarem bepalingen is de plaatsing van een afvalwaterzuiveringsinstallatie in elk geval noodzakelijk, hetgeen dan weer een ruimtelijke en een geurimpact op de omgeving zou kunnen veroorzaken;

- aangezien de inrichting gelegen is in woongebied dient nagegaan te worden of de inrichting om redenen van goede ruimtelijke ordening niet dient afgezonderd te worden; aangezien de voorgestelde saneringsmaatregelen onvoldoende zijn om te voldoen aan de geldende Vlarem-bepalingen die strikt na te leven voorschriften zijn voor de bescherming van het leefmilieu, dient geconcludeerd te worden dat de inrichting niet verenigbaar is met de voor het gebied geldende planologische voorschriften;

Overwegende dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie, zelfs mits naleving van op te leggen milieuvergunningsvoorwaarden, niet tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt";

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende dat in het eerste middel wordt aangevoerd dat "de bestreden beslissing (...) niet (is) gemotiveerd"; dat dit middel drie onderdelen bevat, te weten :

- "de bevoegde Vlaamse Minister (...) heeft nagelaten om alle elementen aangehaald in het beroepsschrift en tijdens het horen door de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie opgeworpen ten gronde te onderzoeken";

- "de bestreden beslissing (werd) ten onrechte (...) geschraagd op een aantal geciteerde adviezen";
- "ontstentenis aan objectieve gegevens";

dat het eerste onderdeel, dat volgens de verzoekende partij gaat om de schending van de artikelen 50, 3°, en 52, 3°, van Vlarem I in volgende drie sub-onderdelen wordt gesplitst :

Eerste sub-onderdeel

"Dat zo onder meer, verzoekster erop wees dat rubriek 2.2.4 a 2 van de VLAREM-indelingslijst, handelend over de opslag en bewerking van laagrisico materiaal in deze niet meer van toepassing is, doordat het verwerkt dierlijk materiaal (resulterend in gesmolten en gezuiverd vet) ingevolge de dioxine-problematiek thans aan een bijkomende IVK-keuring wordt onderworpen (cf. supra).

Dat immers het besluit van de Vlaamse Regering van 24 mei 1995 betreffende de ophaling en de verwerking van dierlijk afval, laag-risicomateriaal definieert als dierlijk afval dat geen ernstig gevaar oplevert voor de verspreiding van op mens en dier overdraagbare ziekten. Dat alle delen van een dier dat op een gewone manier is geslacht, die voor keuring na het slachten zijn aangeboden en gebruikt worden bij de productie van diervoeders echter uitgesloten zijn.

Dat het gesmolten en gezuiverde vet door haar behandeling bij verzoekster een andere bestemming krijgt dan deze van afval in de zin van het decreet van 2 juli 1981.

Dat door de wijziging in de rangschikking van de grondstof de onderneming van verzoekster gereduceerd wordt tot inrichtingen van de tweede en derde klasse. Dat zulks temeer geldt nu de totale opslag van ongesmolten en reststoffen kan beperkt worden tot minder dan 10 ton.

Dat in deze de Minister dan ook ten onrechte (met) de argumentatie van verzoekster geen rekening heeft gehouden, minstens hierop manifest niet heeft geantwoord en ten gronde derhalve ten onrechte de onderneming van verzoekster heeft blijven beschouwen als behorend tot klasse 1, met alle procedurele gevolgen vandien".

Tweede sub-onderdeel

"Dat bovendien de Minister in haar bestreden beslissing niet antwoordt op het opgeworpen argument dat er in deze toepassing kan gemaakt worden van de in artikel 43 par. 8, a) en b) van de gecoördineerde

Stedenbouwwet vastgestelde afwijkingsregeling voor zonevreemde bedrijven.

Dat het nochtans buiten kijf staat dat de vergunningsaanvraag handelt over 'het veranderen van een vergunde inrichting door uitbreiding'. Dat doordat de verandering geen vermeerdering van de oppervlakte of het volume voor gevolg heeft er volledig wordt voldaan aan de uitzonderingsvoorwaarden van voormeld artikel van de gecoördineerde Stedenbouwwet".

Derde sub-onderdeel

"Dat tot slot de Vlaamse Minister bij haar bestreden beslissing geen stelling neemt, laat staan enige motivering geeft, aangaande het advies van de Provinciale milieudeskundige aan de Bestendige Deputatie.

Dat nochtans in het beroep door verzoekster werd gesteld dat de Provinciale milieudeskundige geen adviesverlenende overheidsdienst is, gehouden tot het uitbrengen van advies.

Dat indien -per impossibile- zou worden geoordeeld dat gewraakt advies een sub-advies aan de afdeling Milieuvergunningen van AMINAL was, dit manifest laattijdig werd verleend";

dat in het tweede onderdeel de verzoekende partij vooreerst aanvoert dat "de meeste adviezen aangehaald in de bestreden beslissing" haar niet ter kennis zijn gebracht; dat vervolgens zij erop wijst dat er geen tijdig stedenbouwkundig advies werd bezorgd aan de gewestelijke milieuvergunningscommissie, zodat het betrokken overheidsorgaan geacht moet worden een gunstige beoordeling te hebben gegeven en dat, na het advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie, een laattijdig stedenbouwkundig "verslag" werd bezorgd, dat blijkbaar rechtstreeks door de minister in overweging werd genomen; dat in het derde onderdeel de verzoekende partij doet gelden :

"dat een milieuvergunning slechts kan worden geweigerd op grond van objectieve gegevens die verband houden met de hinder of de risico's voor de omwonenden of het leefmilieu.

(...)

Dat in casu de Minister dan ook ten onrechte 'de kans op hinder en geurimpact voor de omgeving' weerhoudt (...). Dat de eerder kleinschalige onderneming van verzoekster, met overigens

discontinuë werking, gelegen is langs de Noord-Oost zijde van de kleine dorpskern van Mespelare. Dat indien er überhaupt sporadisch geur zou worden veroorzaakt, deze gelet op de overheersende Zuid-westen winden, hooguit waarneembaar zou zijn in de naburige woningen. Dat bovendien dienaangaande evenmin rekening werd gehouden met de sanering welke verzoekster wenst uit te voeren en de invloed hiervan. Dat verzoekster wijst op het gebrek aan bezwaren en op de goede verstandhouding tussen de zaakvoerder van verzoekster en de naburen. Dat de loutere verwijzing naar voorgaande vergunningsaanvragen en weigeringsbeslissingen geen antwoord uitmaken (...). Dat het voor zich spreekt dat de actuele aanvraag dient beoordeeld.

Dat zomaar concluderen -zonder nadere specificering- dat de inrichting (van) verzoekster wellicht niet verenigbaar is met de planologische voorschriften gaat evenmin op. Dat één en ander op concrete wijze dient te worden aangegeven (...). Dat -gelet op de motiveringsverplichting- de gepaste milieuvergunningsvoorwaarden, welke gebeurlijk dit euvel kunnen verhelpen tevens nader omschreven dienen te worden (...). Dat verzoekster desaanvande opmerkt dat voor de oprichting van de bedrijfsgebouwen op 1 juni 1947 een toelating werd verleend door het Ministerie van Wederopbouw. Dat overigens de aandacht erop dient gevestigd dat thans gestreefd wordt naar een vermenging van bedrijfs- en woonfunctie en dat een kleinschalige onderneming in een woongebied met landelijk karakter uit dien hoofde aanvaardbaar voorkomt.

Dat de Minister ten onrechte meent dat er geen analyseresultaten van het afvalwater voorhanden zouden zijn (cf. supra). Dat zulks trouwens in casu irrelevant voorkomt nu het lozen van het afvalwater behoorlijk is vergund bij besluit van de Directeur-generaal van de Administratie Milieu, Natuur en Landinrichting op 26 oktober 1992 en bijgevolg geen voorwerp van de vergunningsaanvraag uitmaakt (...);

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij op de diverse onderdelen en sub-onderdelen volgende repliek geeft :

Eerste onderdeel

Eerste sub-onderdeel

"Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij in haar milieuvergunningsaanvraag dd. 8 februari 1999 toelating vroeg voor het exploiteren van een vetmelterij waarop onder meer de rubriek 2.2.4.a.2°

-opslag en bewerking van laag-risico materiaal met een opslagcapaciteit van meer dan 10 ton (klasse 1)-van de indelingslijst van Vlare I van toepassing was.

(...)

Het spreekt vanzelf dat wanneer in de loop van een vergunningsprocedure de aard van de beoogde inrichting en de graad van hinderlijkheid wijzigt, de vergunningverlenende overheid met deze omstandigheid geen rekening mag (en kan) houden nu in voorkomend geval de procedure ab initio dient hernomen te worden en de aanvrager gehouden is een nieuwe milieuvergunningaanvraag in te dienen opdat het openbaar onderzoek en de adviesverlening met deze gewijzigde gegevens rekening zouden kunnen houden.

De verzoekende partij zal desgevallend een nieuwe aanvraag bij de bevoegde overheid moeten indienen".

Tweede sub-onderdeel

"In de bestreden beslissing wordt niet expliciet geantwoord op het door verzoekster in haar beroepsschrift geopperde bezwaar met betrekking tot de toepassing van 'de in artikel 43, par. 8, a/ en b/ van de gecoördineerde stedenbouwwet vastgestelde afwijkingsregel voor zonevreemde bedrijven'.

De eenvoudige lezing van de afwijkingsregel vervat in paragraaf 8 van artikel 43 van het decreet ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 volstaat evenwel om hieruit te besluiten (dat) verzoeksters niet vergunde inrichting (de ARAB-vergunning is sedert 1991 vervallen en dit wordt als dusdanig door verzoekster niet betwist) niet onder deze regeling valt.

Dit onderdeel van het middel kan hoe dan ook niet nuttig aangewend worden.

Zelfs in de hypothese, quod non, dat hierdoor het voorschrift van artikel 52, 3° van titel I van het Vlare zou geschonden zijn dient vastgesteld dat de overige weigeringsmotieven van de bestreden beslissing (zie infra) afdoend zijn om de gevraagde vergunning te weigeren".

Derde sub-onderdeel

"Ook met betrekking tot de door de verzoekende partij in haar beroep aangehaalde aanspraak betreffende het advies van de provinciale milieudeskundige bevat het bestreden besluit geen gemotiveerde beslissing. Dit heeft evenwel niet tot gevolg dat de bestreden beslissing door onwettigheid zou gevitieerd zijn. Immers de weigeringsmotieven met betrekking tot de milieuhygiënische aspecten, in hoofdzaak de geurhinder voor de omwonenden, zijn onvoldoende

draagkrachtig om de genomen beslissing te ondersteunen".

Tweede onderdeel

"In de bestreden beslissing wordt het (laattijdige) advies (...) in aanmerking genomen als een verslag. Geen enkele decretale en/of reglementaire bepaling verbiedt de minister dit te doen op voorwaarde dat uit de vaststellingen van dit verslag geen gevolgtrekkingen worden afgeleid die van aard zijn het stilzwijgend gunstig advies te ontkrachten. In casu heeft de minister dit niet gedaan.

Dit neemt niet weg dat de minister verplicht zou zijn het impliciet gunstig advies van de afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen te volgen. Dit advies, noch deze van andere overheidsorganen, is immers bindend. De minister kan er dus van afwijken op voorwaarde evenwel dat hij in zijn beslissing de redenen aangeeft op grond waarvan hij van oordeel is dit advies niet te moeten bijtreden.

In casu verwees de minister in de bestreden beslissing naar het bestemmingsgebied, vastgesteld door het gewestplan Dendermonde, waarbinnen de inrichting gelegen is met name een woongebied met landelijk karakter. In dergelijke gebieden dient nagegaan te worden of de inrichting om redenen van goede ruimtelijke ordening niet dient afgezonderd te worden. Ook dat onderzoek deed de minister : hij stelde vast dat binnen een straal van 100 meter rondom de perceelgrenzen zich een groot aantal woningen bevinden waarvan één woning paalt aan de gebouwen waarin de inrichting is ondergebracht en dat in acht genomen de gebrekkige interne milieuhygiëne de kans reëel is dat de omwonenden overmatige geuren en geluidshinder zullen moeten ondergaan zodat hij met recht en rede tot de conclusie kwam dat de inrichting niet verenigbaar is met de voor het gebied geldende planologische voorschriften".

Derde onderdeel

Het weigeringsmotief dat "de kans reëel is voor overmatige geur- en lawaaihinder voor de buurt" wordt in de bestreden beslissing gestaafd door de aanwezigheid van zeer vele woningen binnen een straal van 100 meter, door de vaststellingen dat het slachtafval niet in een aparte ruimte en niet gekoeld wordt opgeslagen, dat geen filterinstallatie voor de afvallucht is voorzien, dat het afvalwater ongezuiverd

wordt geloosd, dat de vloeren en wanden door hun verouderde staat moeilijk te reinigen zijn, en dat in het algemeen de inrichting niet beantwoordt aan de eisen gesteld in de artikelen 5.2.2.10.3. en volgende van Vlarem II.

"Geen enkele voormelde vaststelling wordt door de verzoekende partij tegengesproken zodat de minister er in alle redelijkheid kon van uitgaan dat een dergelijke inrichting onvermijdelijk een niet te aanvaarden hinder voor de omwonenden zal veroorzaken. Dat bovendien de voorgestelde saneringsmaatregelen -het plaatsen van een geurfilter op het emissiepunt van de afvallucht van de vetsmelter en het inkuipen van de stookolietank- volstrekt ontoereikend zijn om tegemoet te komen aan de verplichtingen die voortvloeien uit de toepassing van de artikelen 5.2.2.10.3 en volgende van Vlarem II. Zo is niet voorzien, noch wordt in de milieuvergunningsaanvraag aangegeven hoe zulks zal gerealiseerd worden, in een gescheiden rein en onrein gedeelte, in aangepaste vloeren en wanden, in een afzuigingsinstallatie in de opslagruimte en in een afvalwaterbehandelingsinstallatie die beantwoordt aan de lozingsnormen, geen geurhinder veroorzaakt en alle ziektekiemen verwijdt.

(...)

Luidens artikel 5.5.2.10.10, §§ 4 en 5 van Vlarem II dient het afvalwater van een inrichting voor het opslaan en het verwerken van dierlijk afval behandeld te worden in een aangepaste afvalwaterbehandelingsinstallatie tot het beantwoordt aan de lozingsnormen en dient het afvalwater dat afkomstig is van het onrein gedeelte zodanig behandeld dat er geen ziektekiemen meer aanwezig zijn.

De minister kon derhalve op goede gronden oordelen dat de afwezigheid van analyseresultaten hem niet toeliet te evalueren of de lozing voldeed aan de reglementaire normen";

2.1.3.1.1. Overwegende, wat het eerste sub-onderdeel betreft, dat wordt vastgesteld dat nergens in het beroepsschrift er werd op gewezen "dat rubriek 2.2.4.a.2 van de Vlarem-indelingslijst, handelend over de opslag en bewerking van laag-risico materiaal in deze niet meer van toepassing is, doordat het verwerkt dierlijk materiaal (...) ingevolge de dioxine-problematiek thans aan een bijkomende IVK-keuring wordt onderworpen", dat evenmin het met de brief van 23 september 1999 aan de

milieuvergunningscommissie bezorgd "attest voor de ophaling van laag risicoafval van dierlijke oorsprong welke een tweede keuring bekomt en geschikt wordt verklaard voor zelfs menselijke consumptie" geenszins als een argumentatie kan worden beschouwd zoals door de verzoekende partij in het eerste sub-onderdeel uiteengezet; dat dienvolgens de verwerende partij niet kan worden aangewreven met die argumentatie -terzijde gelaten de correctheid ervan- geen rekening te hebben gehouden; dat het eerste sub-onderdeel niet ernstig is;

2.1.3.1.2. Overwegende, wat het tweede sub-onderdeel betreft, dat bij de bespreking van het derde onderdeel zal blijken dat behoudens het stedenbouwkundig weigeringsmotief andere decisieve motieven de bestreden weigeringsbeslissing kunnen schragen; dat dienvolgens de verwerende partij niet verplicht was in te gaan op het door de verzoekende partij opgeworpen argument dat toepassing kan worden gemaakt van de in artikel 43, § 8, a) en b), van de gecoördineerde stedenbouwwet vastgestelde afwijkingsregeling voor zonevreemde bedrijven; dat het tweede sub-onderdeel niet ernstig is;

2.1.3.1.3. Overwegende, wat het derde sub-onderdeel betreft, dat het advies van de provinciale milieuvergunningsdeskundige een advies betreft in eerste aanleg uitgebracht ten overstaan van de bestendige deputatie; dat het bestreden besluit op geen enkele wijze is gestoeld op dat advies; dat dienvolgens de in beroep uitspraak doende overheid niet verplicht was "enige motivering" te geven aangaande dat advies; dat het derde sub-onderdeel niet ernstig is;

2.1.3.2. Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat het belangrijkste oogmerk van de formele motiveringsplicht hierin bestaat dat de betrokken bestuurde in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd

genomen, onder meer opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden; dat, om aan die belangrijke bestaansreden tegemoet te komen evenwel niet is vereist dat de inhoud van de tijdens de voorbereidende procedure ingewonnen adviezen in de beslissing wordt overgenomen, tenzij indien de doorslaggevende motieven van een beslissing slechts in die adviezen zouden te vinden zijn, wat te dezen niet het geval lijkt te zijn; dat uit het sub 1.10 overgenomen gedeelte van het bestreden besluit blijkt dat het besluit een eigen motivering bevat; dat wat het stedenbouwkundig advies betreft dat laattijdig werd uitgebracht, de verwerende partij terecht doet gelden dat de vergunningverlenende overheid niet gebonden is door dat advies en een eigen beoordeling van de stedenbouwkundige verenigbaarheid van de inrichting in de plaats mag stellen; dat, daarenboven, uit de bespreking van het derde onderdeel zal blijken dat nog andere decisieve weigeringsmotieven het bestreden weigeringsbesluit kunnen schragen; dat het tweede onderdeel niet ernstig is;

2.1.3.3.1. Overwegende, wat het derde onderdeel betreft, dat de verzoekende partij niet op goede gronden betoogt dat in het bestreden besluit niet concreet wordt aangegeven waarom de kans op overmatige geurhinder reëel is; dat, immers, duidelijk wordt aangegeven dat zich in een straal van 100 meter rond de inrichting verschillende woningen bevinden die, zoals de inrichting zelf, alle gelegen zijn in een woongebied met landelijk karakter, dat er geen gekoelde opslag van het slachtafval is noch een filterinstallatie voor de afvallucht, dat er geen zuivering van het afvalwater is, dat de inrichting verouderd is en de staat van vloeren en wanden reiniging moeilijk maakt; dat met die elementen samengenomen de verwerende partij prima facie op voldoende concrete wijze aannemelijk maakt dat de kans op overmatige geurhinder reëel is;

2.1.3.3.2. Overwegende, daarenboven, dat de verzoekende partij nalaat kritiek uit te brengen op een ander decisief weigeringsmotief opgenomen in het bestreden besluit, te weten dat de inrichting niet voldoet aan "artikel 5.2.2.10.3 en volgende" van Vlarem II die dwingende bepalingen bevatten voor de inrichting en de infrastructuur van inrichtingen voor het verwerken van dierlijk afval alsook eisen stellen aan het productieproces; dat de verzoekende partij enkel oppert dat het lozen van afvalwater in 1992 werd vergund; dat dit evenwel niet wegneemt dat de later in werking getreden reglementaire verplichting om het afvalwater te behandelen in een aangepaste afvalwaterbehandelingsinstallatie (artikel 5.2.2.10.10, § 4, van Vlarem II) van toepassing is; dat die installatie niet het voorwerp uitmaakt van de in het geding zijnde vergunningsaanvraag;

2.1.3.3.3. Overwegende dat zowel het motief inzake de kans op overmatige geurhinder als het niet voldoen aan de bepalingen van artikel 5.2.2.10.3 en volgende van Vlarem II afdoende motieven lijken te vormen voor het weigeren van de gevraagde milieuvergunning;

2.1.3.3.4. Overwegende dat het derde onderdeel niet ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat als tweede middel de schending van de rechten van verdediging wordt aangevoerd; dat dit middel als volgt wordt geadstrueerd :

"Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Minister behoort zich uit te spreken over de volledigheid van een milieuvergunningsaanvraag klasse I. Dat overeenkomstig artikel 35 van VLAREM I het tot de bevoegdheid van de Bestendige Deputatie van de provincieraad of de door haar daartoe gemachtigde provinciale ambtenaar, behoort om de vergunningsaanvraag en haar bijlagen op volledigheid overeenkomstig het bepaalde in artikel 5 te toetsen.

Dat aangezien in deze de bevoegde provinciale ambtenaar de milieuvergunningsaanvraag volledig en ontvankelijk verklaarde de Vlaamse Minister van Leefmilieu de gebeurlijke onvolledigheid -quod certe non- niet meer kan weerhouden in graad van beroep als motief tot verwerping van het beroep.

Dat de aanvraag op dit punt definitief als volledig en ontvankelijk werd verklaard";

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt wat volgt :

"(...)

Het feit dat de milieuvergunningsaanvraag volledig werd verklaard houdt in beginsel in dat deze aanvraag voldoet aan het voorschrift van artikel 5, §2, van Vlarem I. De volledigheidsverklaring is derhalve van louter formele aard en houdt in dat alle gevraagde gegevens en bijlagen werden medegedeeld. Deze volledigheidsverklaring dient te worden onderscheiden van een materieel volledig dossier waarin inhoudelijk alle gegevens worden medegedeeld die de overheid toelaten met kennis van zaken over de aanvraag te oordelen. Het komt derhalve niet aan de overheid toe om als het ware de aanvraag namens de vergunningsaanvrager in te dienen en te beslissen welke inhoudelijke gegevens worden medegedeeld.

Het weze trouwens aangestipt dat de bestreden beslissing de milieuvergunning niet weigert op grond van onvolledigheid van de aanvraag doch wel om reden dat de de facto bestaande (onvergunde) inrichting op milieuhygiënisch vlak niet verenigbaar is met de omwonenden wegens te voorziene overmatige hinder en dat de voorgestelde saneringsmiddelen ontoereikend zijn en geenszins beantwoorden aan de door Vlarem II vooropgestelde eisen. Er valt derhalve niet in te zien hoe verzoekster ertoe komt te stellen dat haar verdedigingsrechten werden geschaad";

2.2.3. Overwegende dat het administratief beroep inzake milieuvergunningsaanvragen een devolutieve werking heeft; dat dit onder meer inhoudt dat de overheid die uitspraak doet over het beroep niet gebonden is door de volledigheidsverklaring van de aanvraag in eerste aanleg; dat daarenboven de verwerende partij terecht doet gelden dat de volledigheidsverklaring bedoeld bij artikel 35 van Vlarem I louter de verklaring inhoudt dat de aanvraag de in artikel 5, § 2, van hetzelfde reglement voorgeschreven gegevens en bijlagen

bevat, zonder een oordeel te vellen over de inhoud van die gegevens; dat het tweede middel niet ernstig is;

2.3. Overwegende dat derhalve aan de eerste voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes juni tweeduizend, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
	A.-M. GOOSSENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. GOOSSENS.

M.-R. BRACKE.